

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

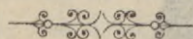
This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Amiral Bruat.

Denne skicklige och aktningvärde amiral tillbragte nästan hela sitt lif i sitt lands sjötjänst. Han var uppfostrad vid skolan i Brest och var 1815 medtäflare till första klassen, 1819 fändrik, 1827 löjtnant och 1831 kommenderade han en fregatt. År 1852 erhöill han vice amirals rang och utnämndes 1855 till amiral af Frankrike. Han var känd i franska flottan som en tapper, oförtruten och ädelsinnad officer. Under sina yngre år användes han vid Afrikanska kusten, hvarest han led skeppsbrott och tillfångetagen fördes som krigsfånge till Algier. Vid sin återkomst till Frankrike fick han befälet öfver de begge första klassens skepp "Jena" och "Triton." Sedan utnämndes han till guvernör öfver franska hafs-kolonierna och derefter mottog han en inbringande sjötjänst under general Cavaignacs styrelse. Det är egentligen det nuvarande kriget, som har gjort Bruats namn mera bekant: han var nemligen amiral Hamelins second i befälet öfver franska flottan och närvarande vid bombardementet af Sebastopol d. 17 Okt. Då amiral Hamelin vände tillbaka, blef Bruat utnämnd till de allierades öfverbefälhafvare till sjös. Han hade just lemnat Konstantinopel efter en audiens hos sultanen, midt under ambassadörernas lyckönskan, då han anfölls af en häftig gickattack. Han dog om bord, under det hans flotta låg för ankar vid Messina.

Något om Skogen!

Hvad är skog? Hvad betydelse har den i den stora världshushållningen? Detta är frågor som kanske få göra sig, och ännu färre förstå att besvara. Och dock beror så oändligen mysket på att menskligheten rätt uppfattar, rätt klart inser hvad dessa frågor innebära, och att den låter denna sin insigt inverka på sitt handlingssätt, så att den icke af okunnighet eller lampet vinstbegär ingriper störande och förbärjande i världsmekanismen.

Men dessa frågor äro allt för enfaldiga! Svaret på dem är ju allt för lätt; ty skog är en samling af träd, och dennas eller dessas betydelse är att lemna bygnadsvirke för våra hus, bränsle för vår härd, och mycket penningar åt den som rätt förstår sig på att använda dem. d. ä.

att fort rasera dem och omsätta dem i mynt. Att detta är mångas tanka derom vittnar beklagligen det sätt på hvilket skogarna både i vårt land och i andra länder redan länge blifvit behandlade af den stora mängden. Men att denna åsigt är lika oriktig som den är förderlig, och att skogens betydelse är något oändligt högre, något oändligt viktigare, skola vi i dessa rader söka, ej fullständigt utveckla, ty dertill behöfdes en bok, men i korthet antyda, för att leda allmänhetens tanka på ett ämne som är af större vikt än en bland tusen förmodar.

På jorden, denna del af det oändliga verldsalltet som bestämdes till människans materiella boning, har den Allgode ordnat allt så att det kunde och skulle bidra till människans väl. Allt, från det största till det minsta, har sin gifna bestämelse — allt är underordnad visa, bestämda lagar som det måste följa, utom blott människan hvars viljefrihet sätter henne i stånd att icke blott sjelf verka i motsats till sin bestämelse, utan och att, befordrande eller störande, inverka på många af dessa lagar. Men, likasom det är bekant att hvarje förbrytelse mot den sedliga lagen medför sitt straff, så kunna vi ock vara vissa att människan lika litet kan ostraffad trotsa de lagar som gälla för materien. Sanningen häraf skall en blick på skogens betydelse och på den vanliga skogshushållningen lära oss.

Den organiska, den lefvande naturen sönderfaller i 2:ne stora grupper, dem vi kalla växtriket och djurriket. Dessa båda äro nödvändiga för hvarandra; ej blott så att de multnande djuren och djuraf-fallen gifva näring åt växterna, och de grönskande växterna, dels omedelbarligen, dels medelbarligen, näring åt djuren, — utan ock i så måtto att deras motsatta inflytande på atmosfären, lufthafvet som omgifver oss, är nödig för att bibehålla luften i det tillstånd som är behöfligt för båda gruppernas lif.

Luften består af: 20,63 vol. delar syre, en gasart den vi kunna kalla lifsluft emedan den är villkoret för allt djuriskt lif; 78,49 vol. delar kväfve, en gasart som, ehuru den kemiskt bunden bildar det mest födande i växterna och sjelfva köttet i djuren, likväl icke omedelbart kan upptagas hvarken af växtens eller djurens organer. — Kväfvet i luften tjänar såsom

ett utspädningsmedel för syret, hvarigenom dettas verkan blir modererad på ett sätt som är lämpligast för den djuriska organismen;

0,84 vol. delar vattengas, och

0,04 vol. delar kolsyra, en sammansatt gasart, bestående af kol och syre. Denna är af största vig för växtlifvet, emedan luftens förråd af kolsyra utgör den hufvudsakliga källan hvarifrån alla landväxter hemta sitt kol eller träämne. Men lika gagnlig kolsyran är för växtlifvet, lika skadlig är den för djurlifvet. Om luftens kolsyrehalt blott ökades till ett par 0/0, så skulle djuren dö deraf. Sorgliga bevis på denna sanning gifva de många som hafva dött kolos, ty dödsorsaken har här blott varit att luftens kolsyrehalt blifvit för stor.

Slutligen innehåller luften äfven vattenångor och ammoniak, eller kväfve i den form hvari det är tjenligt för växtlifvet. Att bibehålla luftens olika beståndsdelar i sådan proportion, att den blifver tjenligast till underhållande af lifvet hos allt lefvande, dertill bidra nu växt- och djurverlden ömsesidigt. Genom hvarje djurets andedrag bildas en kvantitet kolsyra i det luftens syre förenas med förbrukade delar af den djuriska organismen; — ja genom sjelfva utdunstningen produceras kolsyra. Den kvantitet kolsyra som af djurverlden på detta sätt beredes under en enda dag är ofantligt stor, och när härtill kommer att vid hvarje förbränning, vid alla ämnens förrutning, genom det i dem innehållna kols förenig med syre en ofantlig massa kolsyra frambringas, så är det klart att luftens kolsyrehalt snart skulle blifva så stort att inget djuriskt lif der skulle kunna existera, derest icke något funnes som absorberade eller upptog denna kolsyra i samma mån den producerades. Men just detta är växtverldens bestämelse. Genom sina oräkneliga blad, ja genom sjelfva barken på de fina stjelkarna och skotten, insupa växterna hvarje dag kolsyra ur luften och återgifva syret renadt, sedan de bundit eller i sig upptagit kolet, hvilket bildar trädet i våra skogar. Växterna tjena således såsom rengöringsapparater för luften, i det den dels genom förbränning dels genom djuren så att säga orenade luften genom de förra renas och ånyo göres tjenlig för djurlifvet. Att härvid träden,

skogarna, skola spela den största rol faller af sig sjelf, då de just behöfva den största kolmassa och genom sin ofantliga blad- och grenyta också kunna tillegna sig densamma; och växterna rena luften ej blott från kolsyran, nej äfven andra för djurlifvet skadande, i luften inblandade, ämnen upptagas af växterna. Af hvilken vigt skogen, denna luftreningsapparat i stort, i detta hänseende är för en trakt, för ett folk, härpå lemna de Pontinska träskan i Italien ett bedröfligt ex. Dessa trakter voro fordom, vid Roms grundläggning, skogbevuxna, och då bebodda af ett rikt, ädelt och tappert folk, Vol-skerna. Men sedan under tidernas längd skogen blifvit utrotad, har trakten blifvit förvandlad till en nära folktom öken. Endast vid gränsorna kvarbo ännu några få spilor af den fordom talrika befolkningen, och äfven dessa decimeras hvarje år af febrar och andra sjukdomar, alster af de osunda dunster som uppstiga ur jorden. Detta skogarnas viktiga inflytande på helsotillståndet borde föranleda hvarje stads innevånare att omkring densamma göra trädplanteringar. Kostnaden för dessa skulle tillfyllest ersättas genom besparningar i utgifterna för statens sjukvård.

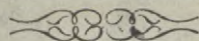
Men skogarna äro icke blott af vigt såsom luftens reningsapparater i stort, och derigenom befördrande människornas helse; de äro ock nödiga för att reglera luftens fuktighet på ett sätt som är gagnligt för växlifvet. Skogarna bibehålla fuktigheten mycket längre än andra delar af jorden. Den snö som faller i dem, smälter blott långsamt, och vattnet, så väl af den som af regnen, borttrinner och bortdunstar likaledes blott långsamt, men derigenom också jämt. Härigenom är luften i och omkring skogarna mera mättad med vattenångor än på andra ställen, och när denna mättning nått en viss grad nedfalla dessa ångor i form af välgörande regn öfver fälten. I de tempererade regionerna, om hvilka ensamt är fråga faller derföre regn mycket jämnare der skogar finnas än der de blifvit utrotade. Och just detta, att det i skogarna sig samlade vattnet blott långsamt afrinner, gör ock att sådana trakter ej äro blottställda för de förödande vattufflöden som så ofta hemsöka skoglösa orter. I dessa smälter vårsolen, och våregnen de hopade snö-

massorna mycket fort, bäckar och floder svälla då och flöda öfver sina bräddar, anställa härjningar, så rysliga som de om hvilka vi hört från Tyskland detta år, hvarigenom både människor och mångtusende husdjur blifvit fördränkta, och hela sträckor af bördig jord blifvit ödelagda. För öfrigt föra de på våren öfversvämmande floderna under sommaren så litet vatten, att på många ställen vid dem anlagda verk ej kunna drivas, och sjelfva källorna och brunnarna upphöra mer och mindre att lemna sin skatt af det för allt lif så nödiga vattnet. Ett för alla skogsödare afskräckande ex. på skogsutrotningens verkan i detta hänseende lemnr hela den trakt i Italien som ligger emellan Apenninerna och Rom. Bergen äro der nu nästan skoglösa, dalarna hafva till följe här af blifvit förstörda genom öfversvämmningar, och hela landet är en ödemark, der endast vilddjur och röfvare kunna finna sig väl.

Häraf ser man skogens betydelse i stort, så att säga för världshushållningen i sin helhet, men dess betydelse för människan enskildt är äfven stor. Den skall gifva oss virke för våra boningar och bränsle för våra härdar. Men den kan ej, såsom säden, sås och skördas samma år; den behöfver i stället mansåldrar för att hinna till mognad. Skogen kan derföre icke anses tillhöra individen utan menskligheten, och individen kan blott hafva nytjande rätt till densamma, d. ä. rätt att hemta deraf så mycket som är förenligt med skogens framtida bestånd och bibehållande för kommande släkten. Att denna nytjande rätt äfven är fullt lövande; att den gifver en vinst hvarmed individen kan och bör vara fullt belåten, är bevist genom afkastningen af de skogar som blifva rationellt behandlade. I en tid då skogsödningsraseriet så gripit omkring sig, är det glädjande att kunna säga det en rationel skogshushållning i vårt land redan vunnit många vänner. Den skogshushållning, som på många af våra Skånska Herregårdar nu är införd, är värd att tjena som mönster för en sådan, visande att den högsta möjliga penningeinkomst just då erhålles af skogen, när den på ett rationellt sätt behandlas, så att dess bestånd för kommande tider är försäkradt. Det taljerade beskrifningar öfver skogshushållningen på dessa gårdar skola vi fram-

deles meddela. Nu har meningen endast varit att fästa uppmärksamhet på skogens betydelse, och den stora vigten af dess rationela behandling; och vi sluta dessa rader med den önskan att dagar måtte komma då intresset för och insigt i den rationela skogshushållningen måtte blifva allmän, och en dam blifva satt för rofgriga Herrars framfart, som hafva gjort till sin uppgift att slakta skog. En sådan dam kan ej sättas af lagstiftningen, ty den bör så litet som möjligt ingripa i den enskilda ekonomien, men den både kan och bör sättas genom den allmänna opinionen, hvilken det tillkommer att som mensklighetens fiender stämpla, dem vilka af lumpen vinningslystnad tillfoga landet skada, obotlig under mansåldrar. De vinna penningar på sina bragder, dessa Herrar, men allmänna opinionen bör gifva dem ännu något dertill, nämligen ett namn lika känt och lika aktadt som Herostrats.

(Ur Tidn. för Lanthush.)

Den hvita Rosen.

Likasom uttrycket af hennes sköna ansigte voro hennes rörelser lugna, men af obeskriflig grace och elegans.

"Hon koketterar med den blygsamma toiletten?" hviskade en ung flicka till sin kavaljer, som stod nära intill den observerande Robert. "Är detta en balklädning?" tillade hon något försmädligt. "Man kunde falla på den tron, att den goda damen befinner sig i ett sorgehus."

"Kanske har hon icke något stort urval af klädningar!" hviskade kavaljeren tillbaka.

"Det är möjligt!"

"Hvem är då denna svarta dufva?"

"Man ser henne beständigt i fru Simonis sällskap — kanske en fattig slägttinge. Vid bordet satt jag bredvid henne... hon talar icke mycket, men väl, det måste till och med afunden medgifva. Hella hennes väsende tycktes mig så nedtryckt..."

Samtalet afbröts, emedan de dansande borttrycktes af galoppadens vågor. Den brokiga kavaljeren och hans svarta dame stodo nu nära intill Robert.

"Jag ber ödmjukast, min herre," hvis-

KEJSERLIG JAGT I

SAINT-AINEBLEAU-SKOGEN.

kade hon," tillåt mig afträda . . . den häftiga dansen har så utmattat mig, att jag icke känner mig väl deraf."

"Befaller ni att jag skall ledsaga er till ett afsides rum." frågade herrn? "Det är i sanning qväfvande hett här i salen."

Robert framträdde hastigt.

"Huru, Helena, mår ni icke väl?" frågade han deltagande.

"Det går lätt öfver, herr Simoni, blott jag får hemta mig!" svarade hon i en ton, som förrådde öfverraskning, men också bemödandet att från sig afleda den unge mannens omsorgsfulla uppmärksamhet.

"Jag ledsagar er till min moder, Helene!" sade Robert, under det han tjänstaktigt erbjöd henne sin arm. "Herr Peters," sade han, vändande sig till den ljusklädde herrn, "tillåter mig väl att på en kort stund bortföra hans moitié?"

Herr Peters trädde vördnadsfullt tillbaka för den rike mannen; han hade för dess begäran intet annat svar än ett smärtsamt ödmjukt leende, som han till hälften riktade åt Helena, till hälften åt Robert. Med afundsjuka blickar följde han det unga paret, som arm i arm försvann genom dörren till ett sidorum. Derefter upptog han sin näsduk, torkade sin af svett drypande panna, gick bort till buffeten för att genom ett glas limonade lugna sitt upprörda blod.

"Jag tackar er, herr Robert," sade Helena, "som befriade mig från den der herrns plågende sällskap. Jag skulle hafva dött af ledsnad, derest jag nödgats uthålla med honom till balens slut!"

"Det behöfdes blott liten skarpsinnighet att gissa till er afsigt; men, Helena, förlåt för min omsorg om er, den anmärkningen, att balen på er icke utöfvar önskad verkan . . ."

"Huru, herr Robert?" inföll hastigt damen, som verkligen var så utmattad, att hon ovilkorligt nedsjönk i en soffa, till hvilken hon blifvit ledsagad. Frasen om ledsnad vid underhållningen var endast uppfunnen, för att afleda Roberts uppmärksamhet.

Den unge mannen, som icke varseblef några vittnen, satte sig bredvid henne.

"Helena," hviskade han, "med innerligt beklagande har jag märkt edert stilla, skygga väsende, hvilket jag ansett vara en följd af eder ställning här i huset; så

får det icke längre förblifva, och icke medlidandet, utan aktningen för er, har hos mig bragt det beslut till mognad, att förksaffa er det erkännande, som mitt hjerta, alltifrån första anblicken af er, måste åt er hembära. Ni vet att jag föranstaltat denna fête, att det kostat mig möda vis à vis min moder, som är obenägen för bullersamma nöjen, att genomdrifva min plan! det har dock lyckats mig, och nu bekänner jag, dertill förmådd af mitt hjerta, att balen blifvit tillställd, för att bringa er någon förströelse i detta enformiga lif, men ännu mer för att ådagalägga, att ert kvarblifvande hos min moder för mig är af den största betydelse. Helena, ni är festens och mitt hjertas drottning! O, tvifla icke på sanningen af dessa ord . . . jag skall upprepa dem för min moder, på det att hon må veta, att Helena är någonting annat än en blott sällskapsdame, på det att hon må erfara, att hennes ende sons lycka är beroende af Helena."

"Min herre, min herre!" stammade den bestörta Helena, under det hon sökte befria sin hand ur den unge mannens.

"Helena," fortfor Robert, "jag vågar, om denna bekännelse för er icke skall framstå i en sårande dager, icke återhålla min begäran: blif alltid i vårt hus, blif en dotter åt min moder, blif mitt lifs följeslagarska!" tillade han med darrande röst.

Helene satt der tillintetgjord; hon lät sin hand hvila i hans och en hög purpurrodnad framträngde på hennes liljevita kinder. Robert afbidade under ängslig väntan ett svar. Hela hans väsende förrådde den gränslösa lidelse, som rasade inom honom. Och det måste medgifvas, att Helene framför någon annan qvinna var i stånd att upptända kärlekens eld i ett ungdomligt hjerta; hon förtjente ock att vara en ledstjerna för Roberts alla handlingar.

Då hon fortfor att tiga, hviskade Robert med bäfvande röst:

"Förlåt, Helene, jag ville ej såra er, jag vet att kärleken behöfver en längre tids förtrohet för att våga en öppen förklaring; men tvifla derföre icke på min uppriktighet; innan jag talade har jag pröfvat mig sjelf och jag fann inge annan utväg att göra ett slut på min kvalfulla

belägenhet, än att erbjuda er min hand och förmögenhet! Får jag med er träda inför min mor . . .?"

Nu uppslog Helene sina stora själfulla ögon, i hvilka klara tårar glänste.

"Och om ni likväl skulle hafva bedragit er?" frågade hon med en af rörelse darrande röst. "Om ni ansett det för en öm böjelse, som egentligen icke varit annat än medlidande för en stackars ensam stående varelse, som blifvit rekommenderad åt er välgörenhet?"

"Jag svär, Helene, att jag icke bedragit mig!" utropade den unge mannen hänförd. "Der i salen dansa stadens erkända skönheter, de ha för att lysa smyckat sig till öfverflöd . . . de finna mig kall och jag beklagar de ansträngningar man gör sig, för att ådraga sig uppmärksamhet. Bortvisa dessa betänkligheter och, kan ni besvara min kärlek, . . ."

"Herr Robert!" afbröt hon hastigt, "huru otacksam måste jag icke synas, som på ett så hedrande anbud nödgas gifva ett undvikande svar. På mig trycker tungt en familjemilighet, hvars bevarande är mig en helig pligt. Jag sade, att den hvilar tungt på mig och likväl vågar jag icke yppa den, till och med för priset af den stora lycka, som ni nyss förespeglade mig; ty att genom er hand införas i kretsen af en så högaktad familj, anser jag för en lycka, som jag aldrig förtjenat. Min herre," fortfor hon under tysta snyftningar, "jag skall anse det såsom ett tecken till er verkliga aktning, om ni ville förhjelpa mig till utförandet af min pligt derigenom, att ni icke förökar min skuld till er familj för dess mot mig visade ädelmod. Herr Simoni, jag kan och törs nu icke säga er mera; men den tid kommer utan tvifvel, då jag i hela dess vidd kan ådagalägga min tacksamhet."

Den unge mannen saknade mod att drifva saken längre. Huru skön, huru förklarad framställde hon sig för honom i sin tysta smärta, hvars grund han dock icke nu skulle erfara, oakadt han så utan förbehåll yttrat sig. De tvifvel, som hon upptändt i hans hjerta, uppväckte svartsjukans, och denna skorpion uppstegrade hans kärlek till tillbedjan. Huru stor, huru upphöjd måste icke hennes böjelse vara, då hon föredrog att förblifva i en beroende, underordnad ställning, till

till hvilken hon påtagligen icke blifvit född, i stället för att antaga en rik mans hand, hvars besittning de rikaste familjernas döttrar skulle hafva afundats henne. Robert hade länge känt, att Helena icke var någon vanlig kvinna; nu tillvex-te hans aktning för henne genom den lugna undergifvenhet som hon visade för sitt öde.

Dansen hade uppbört och rummet fyllde sig med glada herrar och damer. Äfven herr Peters infann sig och gjorde minne af att underrätta sig om sin moitiës välbefinnande.

Robert och Helene uppstego.

"Jag lofvade att ledsaga er till min mor," sade han högt. "Hon befinner sig i det blå kabinettet . . . jag anhåller er arm!"

Beledsagade af de närvarandes allmänna uppmärksamhet, lemnade de unga rummet. De inkommo i det blå kabinettet och träffade der fru Simoni. Hon var en kvinna af omkring femtio års ålder och af en ovanlig fetma; hon satt i en stor lädstol.

"Det var väl att du kom!" sade hon till sin son.

"Hvarför det?"

"Det förestår oss en öfverraskning. Efter du föranstaltat balen skall den blifva dig dubbelt angenäm."

"Hvad är det då min mor?" frågade Robert, som ännu höll Helenes arm i sin.

"Jag ämnade just draga mig tillbaka, då Georg anmälte en ny gäst, som önskade endast presenteras för mig, innan han inträder i salongen."

"Har han uppgifvit sitt namn?"

"Nej, men jag trodde mig icke böra vägra emottagandet; då jag likväl är alltför utmattad, skall du stanna hos mig och förkorta den besvärande ceremonien."

"När får jag återkomma för att beledsaga frun till sina rum?" frågade Helena nigande.

Den massiva matronan räckte leende sin hand åt flickan.

"Får jag be min snälla Helene att vänta mig i lilla kabinettet? Jag hoppas Robert efter fem minuters förlopp skall tillåta mig afträda."

Den unge mannen förde Helene mycket artigt till kabinettet, öppnade dess med gardiner försedda glasdörr och lät henne

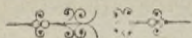
inträda. Derefter stängde han dörren och återvände med en undertryckt suck till sin moder.

"Robert, du är förstämnd under det dina gäster jubla!" sade hon. "I stället för att visa dig i salongen, egnar du hela din uppmärksamhet uteslutande åt vår stackars Helene . . . hvad skall jag tänka derom?"

Han lutade sig öfver lädstolen emot modren.

"Har," frågade han, "Helene ännu icke gjort min moder några förtroliga meddelanden? Vet ni ännu ingenting mera om henne än hvad doktorn berättat?"

"Min son! En så vördnadsvärd mans rekommendation gör tillfyllest för att aflägsna all misstanke. Dessutom har Helene under det halfva år hon varit hos oss, visat sig fullkomligt värdig det förtroende, som jag satt till henne. Hon är för mig numera ett sällskap, som förkortar min tid, hon har blifvit en oumbärlig väninna. Men det oaktadt kan jag icke underlåta att uttala den önskan, det ditt uppförande emot den unga flickan måtte blifva något mera discret. Detta fordrar icke allenast din ställning såsom chef för huset Simoni, det är ock nödvändigt om mitt förhållande till dig skall förbli orubbadt. (Forts.)

Utrikes.

(t. o. m. 22 December.)

Danmark. Sedan inbället af amerikanska presidentens budskap till kongressen blifvit bekant, är det ej längre tvifvel underkastadt att Föränta Staterna vägra att deltaga i öfverläggningarne för uppgörandet af Sundstullstrågan, och härmed är tillika den nuvarande konferensen i Köpenhamn afgjord; det blir ej något af hela affären. — Holsteinska Landtdagen är sammankallad till den 27 December.

Frankrike. Alla länders tidningsredactioner söka öfverträffa hvarandra i lukrulationer öfver fredspolitiken och framkomma äfven med den förutsägelsen, att England kunde komma att bli ensam på stridsplatsen, att ett framtida förbund mellan Frankrike och Ryssland icke vore någon orimlighet och många andra dylika kombinationer. Att finna någon hållhake för dylika påhågor, erbjuder sig för ögonblicket ingen möjlighet Engelska hovet ägger mycket vikt på franska kejsarens statsklockhet, och är beredt att följa honom såväl på krigsbanan som på fredliga vägar. För att återställa jämvikten i krigsbördorna erbjuder sig England att nästa år ensamt föra sjökriget i Östersjön och blott göra anspråk på franska landningstrupper såvida de behövas. För öfrigt ändamål blifva 40

stycken af Vestmakternas linieskepp så inrättade, att hvardera är i stånd att öfverföra 3000 man till Östersjön. I Svarta hafvet komma ansträngningarna till sjös att bli ojemförligt ringare, och på östra krigsskådeplatsen ökar England sin krigsmakt till lands. Under det att franska divisioner återvända hem, afgå ännu alltjemt förstärkningar till Krim; Sardiniska hjälphären — sannolikt underhållen på engelsk bekostnad — har redan uppgått till 20,000 man. Turkisk engelska kontingenten kommer fortfarande att ökas och med det för kort tid sedan i engelsk sold tagna andra regimentet af »Sultanens kosacker» räknar densamma rytteri ensamt åtta regimenter. En stark polsk legion håller på att bildas, värningarna af tyska och schweiziska rekryter fortsara och man hoppas att erhålla en spansk korps — mot engelska subsidier — allt detta sammanlagdt skulle undanröjda stridskrafternas hittillsvarande missförhållande i Orienten. Icke desto mindre skola begge magterna sluta fröd, om det kunde ske på hederligt sätt, och det språk, som kabinettet i Wien föra afviker betydligt från det pressen yttrar. — Regeringen närmar sig allt mer och mer frihandels grundsatser: ett kejsarligt dekret af 13 Dec. bestämmer åter upphäfvandet eller förminskningen af tull på talrika articklar.

Italien. Konungen af Sardinien har vid sin återkomst om aftonen den 11 December blifvit mottagen med det lifligaste deltagande; Turin var illuminerad. Förlikningen med Toskana har blifvit tillvägagragdt, genom bemedling af engelska gesanterna vid begge hofven — lord Normanby i Florens och sir Hudson i Turin.

Ryssland. Det i Ryssland församlade krigsrådet har uttalat sig för beståndet af rikets begge hufvudstäder och en af nio generaler beotående kommission har begifvit sig till Moskau, för att på ort och ställe förtaga de härtill nödiga förberedelser. Den från Hannover till Petersburg kallade gesandten, verkliga statsrådet Feliz v. Fonton, är så som det säges, bestämd att tills vidare intaga statsrådet v. Labenskys plats i ministeren; men andra bättre underrättade vilja deremot veta, att han skall återvända till Wien med fredsunderhandlingar och härvid understödja furst Gortschakoff. — Regeringen låter genom bankirshuset Stieglitz & Co. i Petersburg effektuera ett nytt utrikesfembrocents lån å 60 mill. s. r. Men härför är den underrättelsen ogynsam, att ryska handelsståndet vägrat att mottaga pappersmyntet och att banken i Odessa har inställt sina betalningar. — Sedan Vestmagternas flotta kunnat finska viken, har en eskader af tio nybyggda kanonbåtar och en större krigsångare utlöpt från Köpenhamn stad och ankommit till Sveaborg.

Storbritannien. I Woburn Abbey, herrgården af Bedford (lord Joh Russells broder) landtdags har ett slags politisk kongress egt rum. Lord Palmerston och sir Charles Wood med sina gemåler hafva der träffat till samman med flera särskilda hufvudmän för Wighs och Pecliter, äfven har lord John i synnerhet blifvit besökt af marquisen Landsdown. Man förmodar att det handlar om en kompromiss vid det till den 31 Januari bestämda parlamentets sammanträde, dock är resultatet ännu obekant.

—

Vägen till Ministern.

Tull-Controllör Michael Grader i Siebenwaldsbrunn har den ifriga önskan att, då hans hustru nyss affidit, få sin måg, jägmästaren Peter Grüniger, förflyttad från sin innehavande jägmästare-befattning i Klötzendorf till Siebenwaldsbrunn. Han köper sig därför en ny hatt, säger farväl åt sina sex barn och anträder, försedd med de bästa betyg och sitt afsked från militären, resan till residenset, för att föredraga sin anhållan för herr ministern.

Portvaktaren: "Herr ministern är ännu ej återkommen från sin badresa och återvänder först om 14 dagar. Anmäler i byrån N:o 43 hos andre sekreteraren, herr baron Zeitlang, och framställ för honom er anhållan."

Herr von Gröbler: "Huru ofta skall jag då upprepa, att det tillhör herr rådet Biedermann att granska transportansökningarne; byrån N:o 69."

Baron Zeitlang: "Det är alltsamman ganska bra, men beföringarne, tror jag, har förste sekreteraren, herr von Gröbler, att ombestyrja; sök honom på byrån, N:o 62, tror jag."

Rådet Biedermann: "Det gör mig ondt, men dylika favoriseringar för extra ordinarie emeriterade statens embetsmän förbehåller sig hans excellens herr ministern helt och hållet för sig sjelf. Tala föröfrigt med Rådet herr Pfefferkorn, på andra sidan i N:o 74."

(Forts.)

Härmed följer Romanbihanget: "Ellen" pag. 9—16

Nästa N:o utgifves Söndagen d. 13 Januari.

C. PETERSENS OFFICIN. 1856.